

D ů v o d y:

Rekurent sám připouští, že podle § 5 zákona ze dne 3. dubna 1925 čís. 65 sb. z. a n. o svátcích a památných dnech republiky Československé byl zrušen první odstavec § 44 jedn. ř., jenž za svátek ustanovil i svatodušní pondělí a jenž vyhradil presidentům vrchních soudů právo prohlásiti za svátky takové slavnostní dny, v nichž obchodní provoz obvykle je v klidu. An tedy zákon z 3. dubna 1925 čís. 65 sb. z. a n. neuvádí svatodušní pondělí ani mezi svátky (§ 1) ani mezi památnými dny (§ 2), neplatí o něm podle § 4 předpisy o nedělích, pokud jde o počítání lhůt, a neplatí o něm ani druhý odstavec § 126 c. ř. s., že se pokládá za poslední den lhůty nejbližší den všední, připadá-li konec lhůty na neděli neb na svátek. Ustanovení odstavce 2, 3 a 4 § 44 jedn. ř., jež ovšem zrušeny nebyly, na souzený případ nedopadají. Neboť ustanovují jen, ve které dny mimo neděle a zákonné svátky nemají býti konány roky a nemají býti osoby předvolávány k soudu, a ukládají předsedům vrchních soudů, by podle přehledů jim dodaných od ministerstva spravedlnosti sdělili se soudy seznam těchto nejdůležitějších svátků náboženských vyznání. Neplatí proto o těchto dnech ustanovení odstavce (2) § 126 c. ř. s. o prodloužení zákonné lhůty na nejbližší všední den. Ani z motivů zákona ze dne 3. dubna 1925 čís. 65 sb. z. a n. neplyne opak, neboť důvodová zpráva k vládnímu návrhu zákona praví, že otázku svátečních dnů bylo nutno řešiti jednotně zákonem, poněvadž dosavadní předpisy v rozličných normách rozptýlené projevovaly neblahé účinky dosavadního právního stavu. Nelze proto přes jasný doslov zákona z 3. dubna 1925 čís. 65 sb. z. a n., vkládati do něho nejasnosti, jež podle důvodové zprávy jím odstraněny býti měly. Že tomu tak je, vyplývá i z toho, že vláda sama podala 17. července 1928 osnovu zákona (tisk 1754) na změnu dosavadního zákona o svátcích, podle níž měly předpisy o svátcích platiti i pro svatodušní pondělí, což by nebyla učinila, kdyby to plynulo již ze zákonů dosavadních.

Čís. 11931.

Opomenutí procesního zmocněnce jest opomenutím strany.

Není neodvratnou a nepředvídanou překážkou (§ 146 c. ř. s.), jež zabránila včasnému podání odvolání, označil-li si právní zástupce strany nesprávně poslední den k odvolání.

(Rozh. ze dne 24. září 1932, R II 305/32.)

Vrchní soud v Praze (ve sporu, v němž byl soudem prvě stolice) nevyhověl žalobcovu návrhu, by byl obnoven předešlý stav pro zmeškání odvolací lhůty. D ů v o d y: Žalobce zameškal odvolací lhůtu proti rozsudku tohoto soudu ze dne 23. dubna 1932, která končila dne 16. května 1932 a bylo proto jeho odvolání z toho důvodu odmítnuto usnesením ze dne 20. května 1932, které bylo žalobci doručeno dne 24. května 1932. Podáním daným na poštu dne 7. června 1932, tedy včas (§ 148 druhý odstavec c. ř. s.) navrhl žalobce navrácení k předešlému

stavu vzhledem na toto zmeškání odvolací lhůty a odůvodňuje to tím, že si jeho zástupce buď následkem skutkového neb právního omylu nebo přepsání označil jako poslední den lhůty 17. květen 1932 a tak že se stalo, že teprve tohoto dne odvolání podal. Žalující strana podle toho, co uvedla, neuplatňuje určitým tvrzením, jak se to stalo, že si zástupce žalobcův vyznačil v kalendáři jako poslední den odvolací lhůty 17. květen 1932, totiž, zda stalo se tak omylem právním neb skutkovým nebo přepsáním, a jak k omylu došlo. Pak ovšem ani soud nemůže posouditi, zda jest onen omyl uznati za událost nepředvídanou nebo neodvratnou, která mu zabránila odvolání včas podati. Zejména omyl právní nemůže býti považován za neodvratnou překážku po rozumu § 146 prvý odstavec c. ř. s. tím méně za překážku nepředvídanou. Také nemůže žalobce tento omyl uplatňovati z důvodu, že se přihodil jeho zástupci, ježto tento jest zmocněncem a jeho jednání platí za jednání strany samé (§§ 1002 a násl. obč. zák., § 31 c. ř. s.). Kdyby měl býti tento názor žalobcův správný, mohlo by každé opomenutí procesního zástupce býti důvodem navrácení v předešlý stav.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Správný je názor prvního soudu, že opomenutí procesního zmocněnce je opomenutím strany, neboť podle § 34 c. ř. s. mají nejen procesní úkony procesního zmocněnce podle § 31 čís. 1 c. s. ř., nýbrž i opomenutí procesních úkonů též účinek, jako by je strana sama byla předsevzala neb opomenula. Neboť nelze přiznati straně účinek ten jen, je-li k jejímu prospěchu, nýbrž i tehdy, je-li k jejímu neprospěchu. To vyžaduje zásada spravedlnosti, která plyne již ze všeobecných předpisů o zmocněnci (§ 1017 obč. zák.). Ze stěžovatelova přednesu nelze však ani souditi, že překážka, proč odvolání bylo podáno opožděně, je neodvratnou nebo nepředvídanou událostí, která zabránila včasnému podání odvolání podle § 146 prvý odstavec c. ř. s. Stěžovatel uvedl, že se tak stalo přepsáním nebo skutkovým nebo právním omylem. Byť by to byla událost neodvratná nebo nepředvídaná, nezabraňovala včasnému podání odvolání, neboť stěžovatelův zmocněnec mohl při řádném dozoru podati odvolání dříve, než poslední den nesprávně zapsané lhůty, třebaže je zvykem podávati opravné prostředky až posledního dne. Že to bylo nemožné, stěžovatel v řízení před procesním soudem první stolice ani ne tvrdil a není proto prokázáno, že následky nesprávného zápisu konce lhůty nemohl odvrátiti.

Čís. 11932.

Hypotekární pohledávku lze postoupiti s plným právním účinkem jen knihovním postupem.

(Plenární rozhodnutí ze dne 27. září 1932, Pres. 176/32.)